

Bemærkninger til lovforslaget

I sommeren 1993 trak mange unge deres ansøgninger til en erhvervs- eller videregående uddannelse tilbage. Årsagen var en afgørelse fra Den Sociale Ankestyrelse om, at en person, der befandt sig »på vej« fra én uddannelse til en anden, ansås for værende under uddannelse i bistanndslovens forstand og derfor ikke berettiget til kontanthjælp på grund af bistanndslovens § 40, stk. 3. Til gengæld ansås de ikke for at være så meget under uddannelse, at de kunne få SU.

Dette går ud over mange unge, der typisk afslutter en gymnasieuddannelse og søger ind på en videregående uddannelse eller en erhvervsuddannelse. De er i nogle måneder, normalt sommeren over, ikke berettiget til SU, men de er heller ikke berettiget til kontanthjælp. De falder dermed igennem et hul i det sociale sikkerhedsnet. Nogle vælger så ikke at søge fortsat uddannelse, hvilket menneskeligt, socialt og økonomisk er helt tosset.

De, der har forældre, der kan og vil yde hjælp, kan undgå den situation. Men både bistanndsloven og SU-loven indeholder i forvejen bestemmelser om,

hvorledes der skal tages hensyn til forældreforsørgelse ved udmålingen af ydelser. SF mener, at princippet om forældreforsørgelse bør falde bort. Andre mener måske, det skal strammes op. I alle tilfælde er det urimeligt at hive en lille gruppe ud og sige, at netop den må skaffe penge hos forældrene, hvis den kan.

For SF er det vigtige at sikre disse mennesker et beløb til at leve af. Så er det sådan set mindre vigtigt, om de får ret til SU eller til kontanthjælp. Men da realiteten er, at de ikke uddanner sig, forekommer det naturligt at lade dem være berettiget til kontanthjælp i det omfang, de iøvrigt opfylder bistanndslovens betingelser herfor.

Økonomiske konsekvenser

Forslaget vil på kort sigt medføre en begrænset stigning i udgiften til kontanthjælp, men vil på lang sigt utvivlsomt medføre besparelser, fordi personer fra en socialt udsat gruppe får fjernet en barriere for at tage en uddannelse.